

Kende ze die man in lange jas die daar ijsbeerde in de sneeuw? Waarom stond hij buiten te wachten... zat Pam nog niet op haar plek? Hij kwam voor haar, ze wist het zeker. Het moest de ergernis zijn die de man uitstraalde. Hij zat ergens mee.

Lynn Vetter glimlachte, keek naar links en rechts en stak de straat schuin over. Ze zag dat hij haar inmiddels in het vizier had gekregen. Hij zag nu een vrouw in een lange getailleerde jas en met een witte muts op, waar haar lange rode haar onder uitstak, die halverwege de straat wachtte om een auto te laten passeren. Ondanks het weer liep ze op kekke laarsjes. Dat was deze ochtend geen slaperige, verkeerde keuze; het juiste schoeisel voor dit weer lag daar binnen in haar kantoor. Stom, stom, stom, want deze dure laarsjes zouden straks vast wit uitslaan van het strooizout. Ze vervolgde haar weg.

‘Lynn Vetter?’ vroeg de man toen ze door wilde lopen naar de voordeur.

‘Ja?’ antwoordde ze en keek de zongebruinde man quasi-verbaasd aan.

‘Ik ben hier voor u,’ sprak de man haar geërgerd aan. ‘Die daar aan de balie wil me niet binnen laten.’

“Die daar aan de balie” heette Pam die, omdat Lynn nu ook haar kant op keek, vrolijk naar hen wuifde.

‘Ik begin om negen uur,’ legde Lynn uit. ‘Zullen we maar vlug naar binnen gaan?’

Lynn had de sleutel niet nodig om binnen te komen. Zodra ze zich in de richting van de deur begaf, werd de deur opengezoemd. Lynn liet de man voorgaan.

‘Ik ben deze temperaturen niet meer gewend,’ vertelde de man.

‘Dat zijn we hier allemaal niet meer,’ antwoordde Lynn. ‘Onder mijn vorige auto had ik nog winterbanden, maar banden omwisselen is de moeite niet meer waard.’

‘Ik woon al jaren in Mexico.’

‘O, dan begrijp ik het helemaal.’

In het voorbijgaan bedankte ze Pam - die in een spiegelkje keek om haar make-up bij te werken - voor het openen van de deur. Ze liep door naar het trappenhuis wetende dat de man haar zou volgen.

‘Gerard,’ klonk het achter haar.

‘Pardon?’

‘Ik ben Gerard. Om negen uur beginnen... kun je in jouw werk echt vaste kantoor tijden aanhouden?’

‘Alleen als het werk het zoals vandaag toelaat.’

‘Je hebt dus weinig te doen?’

‘Dat is niet een conclusie die zo maar kan worden getrokken.’

Ze voelde dat achter haar werd geglimlacht. Het traplopen verliep verder zwijgend. Bij de eerste etage sloeg Lynn linksaf. In deze gang bevond zich haar kantoor. Ze deelde haar deel van de gang met een ICT-bedrijf en een reclamebureau. De vierde ruimte in de gang was al geruime tijd niet in gebruik. Het gebouw stond in een voormalige havenbuurt waar het destijds als pakhuis deel van uitmaakte. De tijd dat hier schepen aanlegden of werden gebouwd was voorbij. De buurt werd steeds populairder. Lynn was bang dat ze dat snel in de huurprijs van haar kantoor terug zou zien. Het was een kwestie van tijd en dan zou ze moeten verkassen.

Lynn draaide de deur van het slot en liet Gerard haar kantoor binnen gaan. Ze betraden wat Lynn het voorportaal noemde, omdat het woord wachtkamer haar te veel deed denken aan een dokter- of tandartsenpraktijk. Tegen de muur stond een blauwe bank die een vriend graag kwijt wilde toen hij een nieuwe aanschafte, tegenover een bureau dat fungeerde als opbergplek voor kranten, post en administratie. In de hoek was een klein aanrechtblok aangebracht waar Lynn haar koffiezetapparaat een plaats had gegeven. Het viel Lynn opnieuw op dat het al met al een rommelige, weinig professionele indruk maakte. Ze moest toch echt de ruimtes eens grondig aan gaan pakken.

‘Wil je je jas ophangen?’ vroeg Lynn.

Ze wees naar de staande kapstok terwijl ze zelf haar jas over een stoel legde. Haar witte muts gooide ze op de stapel kranten op het bureau.

‘Nee, ik ben zo weer weg,’ antwoordde de man. ‘Ik heb niet al te veel tijd.’

‘Koffie?’

‘Nee, nee.’

‘Ik zet toch voor mezelf.’

‘Nee, echt niet.’

Ze liepen door naar de tweede ruimte, haar spreekkamer zoals Lynn het noemde, al werd er niet zo vaak en niet zoveel gesproken. De dagelijkse praktijk was dat ze hier vooral wachtte, de krant doornam of voor een zaak op internet speurde.

‘Neem plaats.’

Ze wees Gerard één van de stoelen voor ...